

imod (Australien, Belgien, Frankrig, Portugal og Storbritannien), medens 10 lande (heriblandt Canada, Italien, Nederlandene, New Zealand, Spanien og Tyrkiet) undlod at stemme.

Resolutionen blev bekræftet i plenarforsamlingen den 30. januar 1957 med 56 stemmer (herunder alle de nordiske lande) mod 5 (de samme som i udvalget), medens 12 lande undlod at stemme.

10. Inderne i Sydafrika.

(Dagsordenens punkt 24).

I den på 10. plenarforsamling den 14. december 1955 vedtagne resolution blev det henstillet til parterne (den indiske, den pakistanske og den sydafrikanske regering), at tilstræbe forhandlinger med henblik på at nå til en ordning af spørgsmålet om behandlingen af personer af indisk afstamning i Sydafrika. Resolutionen indeholdt endvidere en opfordring til parterne om at berette herom, når omstændighederne måtte tilsige det, til den 11. plenarforsamling (se beretning om 10. plenarforsamling spalte 531). Den sydafrikanske regering viste sig imidlertid utilbøjelig til at deltage i nye forhandlinger, og herefter begærede både den indiske og den pakistanske regering spørgsmålet sat på dagsordenen for den 11. plenarforsamling.

Debatten i det særlige politiske udvalg, som førtes med udgangspunkt i de af den indiske og den pakistanske regering aflagte beretninger indledtes af den *indiske* delegerede, minister Krishna Menon, der i et omfattende indlæg gav en historisk redegørelse for spørgsmålet. Efter at have erklæret, at den sydafrikanske regerings race-diskriminerende foranstaltninger over for den ikke-europæiske befolkning i Unionen skærpes dag for dag, hævdede den indiske delegerede, at foruden den indiske og den sydafrikanske regering også den britiske, den australske og den new-zealandske regering var at anse som arvtagere efter de myndigheder, nemlig Colonial Office og India Office, som havde bragt de oprindelige aftaler i stand om inderne i Sydafrika, hvorfor der måtte påhvile den britiske, den new-zealandske og den australske regering et særligt

ansvar for overholdelsen af disse aftaler. Dette synspunkt blev imidlertid afvist fra britisk og australsk side.

Af Jugoslavien, Philippinerne og nogle latinamerikanske lande blev der fremsat et resolutionsforslag, hvori det med beklagelse konstateres, at Den sydafrikanske Unions regering endnu ikke har indvilget i direkte forhandlinger, og hvori parterne opfordres til at indlede forhandlinger for at lette en ordning af spørgsmålet; særligt appelleres til den sydafrikanske regering om at yde sin medvirken hertil. Endelig opfordres parterne til i fællesskab eller enkeltvis, som omstændighederne måtte tilsige det, at berette til plenarforsamlingen.

Resolutionsforslaget vedtoges med 49 stemmer (herunder Danmark, Finland, Norge, Sverige og USA). Intet land stemte imod, medens 11 lande (Australien, Belgien, Canada, Frankrig, Italien, Nederlandene, New Zealand, Portugal, Spanien, Storbritannien og Tyrkiet) afholdt sig fra at stemme.

Plenarforsamlingen bekræftede resolutionen den 30. januar 1957 med 42 stemmer (herunder de nordiske lande og USA). Intet land stemte imod, medens 11 (de samme som i udvalget) afholdt sig fra at stemme.

I overensstemmelse med sin tidligere i plenarforsamlingen udtalte beslutning om kun at opretholde en nominel repræsentation ved FN var den sydafrikanske delegation ikke til stede under drøftelserne af ovennævnte dagsordenpunkt.

11. Optagelse af nye medlemmer.

(Dagsordenens punkt 25).

Sudan, Marokko, Tunis.

Den 6. februar 1956 havde sikkerhedsrådet enstemmigt besluttet at anbefale plenarforsamlingen at optage Sudan i De Forenede Nationer. De tilsvarende — enstemmige — anbefalinger for Marokkos og Tunis' vedkommende forelå henholdsvis den 20. og 26. juli.

På plenarforsamlingens åbningsmøde den 12. november vedtoges det med alle stemmer at optage de tre nævnte lande i De Forenede Nationer, hvorefter landenes delegationer straks indtog deres pladser.